

Трето Съобщение
Богочовекът, живеещ за ново съживление

Четене от Писанията: Лев. 1:3, 9; 6:8-13; Йоан 21:15-17; 1 Йоан 3:14; 5:1; 2:6; 4:17; Гал. 6:2-3;
Рим. 8:2

I. Желанието на Божието сърце е „реалността е... в Исус“ (Еф. 4:21), реалното състояние на богочовешкия живот на Исус, както е записано в четирите Евангелия, да бъде дублирано в многото части на Христовото Тяло от Духа на реалността, за да стане реалността на Христовото Тяло, най-високият връх в Божията икономика, за ново съживление (ст. 20-24):

- А. Четирите евангелия показват модела на живота, който Бог желае, калъпът на живота, която може да задоволи Бог и да изпълни Неговата цел; Исус живя живот, в който прави всичко в Бога, с Бога и за Бога; Бог беше в Неговия живот и Той беше едно с Бога; това се има предвид под „реалността е в Исус“; да познаваме Христос, такава каквато е реалността в Исус, означава да бъдем оформени по образа на Христос, да бъдем съобразени с образа на Христос – Рим. 8:28-29; Еф. 4:20-21.
- Б. Ние сме усъвършенствани от Господа, за да бъдем богочовеци, живеещи божествения живот, като се отричаме от природния си живот според модела на Христос като първия богочовек – Мат. 11:29а; 17:56; 1 Пет. 2:21:
1. В живота Си на земята Той създаде образец, както е разкрито в четирите Евангелия; след това Той беше разпнат и възкръсна, за да стане животворящият Дух, за да може да влезе в нас, за да бъде нашият живот; ние се учим от Него според Неговия пример, не чрез нашия природен живот, а чрез Него като наш живот във възкресение – 1 Кор. 15:45б; Кол. 3:4.
  2. Християнският ни живот е живот в Христос, а също и живот на Христос в нас; ние сме в Христос като калъпа, а Той е в нас като нашия живот; по този начин ние научаваме Христос, като реалността е в Исус; тази реалност е реалността на Тялото Христово – 1 Кор. 1:30; 2 Кор. 5:17; 12:2а; Кол. 1:27; Гал. 2:20; Рим. 8:10.
- В. Като обичаме Господа, свързваме се с Него и Му се молим, ние автоматично Го живеем според калъпа, формата, модела, описани в Евангелията; по този начин ние сме оформени, съобразени с образа на този калъп – това означава да научим Христос – Мат. 11:29; Рим. 8:29.
- Г. Когато живеем в смесения дух, ние научаваме Христос според реалността в Исус чрез Духа на реалността; ние се учим от Него като нашия модел, така че Неговата биография да стане наша история; Животът на Тялото Христово като новия човек трябва да бъде точно същото като живота на Исус, разкрито в Евангелията – Гал. 6:17-18; Рим. 1:1, 9; Еф. 4:20-24; Фил. 2:5; Мат. 11:29; 1 Петр. 2:21.
- Д. Целта на Бог в изпращането на Господ Исус да стане човек, беше Той да живее богочовешки живот чрез божествения живот; когато ние Го ядем, ние живеем заради на Него, за да станем един универсален велик човек, който е точно същият като Него – човек, живеещ един богочовешки живот чрез божествения живот – Плач. Ер. 3:22-24, 55-56; Откр. 2:4, 7; Йоан 6:57, 63; Ер. 15:16; Еф. 6:17-18; Пс. 119:15.

II. Единственият живот, който е угоден на Бога, е животът, който е повторение на живота, който Христос живя на земята; това е живот, който преживява Христос в Неговите преживявания като всеизгарянето – Лев. 1:9; Йоан 8:29; 2 Кор. 5:9:

- А. Всеизгарянето символизира Христос, който живее живот, който е абсолютно за Бога и за Божието удовлетворение; всеизгарянето също символизира Христос в това, че Той е животът, който позволява на Божиите хора да имат такова живеене – Лев. 1:3; Числа 28:2-3; Йоан 5:30; 6:38; 8:29; Евр. 10:5-10.
- Б. Думата, преведена като „всеизгаряне“, означава нещо, което се възнася; това възнасяне се отнася до Христос (Лев. 1:3, 10, 14); единственото нещо, което може да се възнесе към Бога от земята, е животът, живян от Христос, защото Той е единствената личност, която живее един живот, който е абсолютно за Бога (Йоан 6:38).
- В. Всеизгарянето беше „благоухание за Господа“ (Лев. 1:9); еврейските думи, преведени като „благоухание“, буквално означават „аромат на покой или удовлетворение“; благоуханието е аромат, който носи удовлетворение, мир и почивка; такова благоухание е наслаждение за Бога.
- Г. Животът на Христос в нас е реалността на всеизгарянето – това е живот на послушание, живот на подчинение и живот на пълна зависимост от Бога според принципа на дървото на живота – Фил. 2:8; Йоан 5:19, 30; Евр. 5:8; 10:7:
1. Действието на човека самостоятелно и независимо, отделно от и извън Бога, е грях; Бог иска да действаме според Неговите насоки във всичко – Пс. 40:7-8; 1 Йоан 3:4.
  2. „Лука 18:17 „Истина ви казвам: който не приеме Божието царство като дете, той никак няма да влезе в него.“ Бог иска да бъдем като малко дете през цялото време, защото иска да зависим от Него през цялото време; самоувереността е враг на зависимостта от Бога.
- Д. Полагайки ръце върху Христос като нашата жертва за всеизгаряне чрез подобаваща молитва, ние се свързваме с Него и Той и ние ставаме едно; докато Христос живее в нас, Той повтаря в нас живота, който е живял на земята, живота на жертвата за всеизгаряне жертва. – Лев. 1:4; 1 Кор. 6:17; Гал. 2:20.
- Е. В такъв съюз, в такова отъждествяване, всички наши слабости, недостатъци и грешки са поети от Него и всичките Му добродетели стават наши – 2 Кор. 5:21; Гал. 2:20а.
- Ж. Трябва да позволим на Господ да ни изгори, за да можем да бъдем непрестанна жертва за всеизгаряне, за да горим другите и да бъдем превърнати в пепел, за да станем Новият Йерусалим за Божието изражение – Пс. 20:3; Лев. 1:16; 6:8-13; 1 Кор. 3:12а; Откр. 3:12; 21:2, 10-11, 18-21:
1. Пепелта обозначава Христос, сведен до нищо; тъй като ние сме едно с Христос, който е бил сведен до пепел, ние също сме сведени до пепел, тоест, доведени до нищо, до нула – Марк 9:12; Ис. 53:3; 1 Кор. 1:28; 2 Кор. 12:11.
  2. Колкото повече се отъждествяваме с Христос в Неговата смърт, толкова повече ще осъзнаваме, че сме се превърнали в купчина пепел; когато станем пепел, ние вече не сме физическа личност; вместо това сме личност, която е била разпната, свършена и изгорена – Гал. 2:20а.
3. Поставянето на пепелта от източната страна на олтара, страната на изгрева, е алузия за възкресението – Лев. 1:16; Йоан 11:25; Фил. 3:10-11; 2 Кор. 1:9:
1. С Христос като жертвата за всеизгаряне, пепелта не е край – тя е началото; пепелта обозначава, че Христос е бил умъртвен, но изтокът обозначава възкресение – Марк 9:31.
  2. Колкото повече се превръщаме в пепел в Христос, толкова повече ще бъдем поставяни на изток, а на изток ще имаме уверението, че слънцето ще изгрее и че ще преживяваме изгрева на възкресението – Фил. 3:10-11.

И. В крайна сметка пепелта ще стане Новият Йерусалим – Откр. 3:12; 21:2, 10-11:

1. Христовата смърт ни довежда до край, превръща ни в пепел и във възкресение пепелта се превръща в скъпоценни материали за Божието съграждане – 1 Кор. 3:9б, 12а.
2. Когато сме доведени до пепел, ние сме въведени в преобразяването на Триединния Бог, за да станем скъпоценните материали за съграждането на Новия Йерусалим – Рим. 12:1-2; 2 Кор. 3:18; Откр. 21:18-21.

III. При осъществяването на Божието новозаветно служение, Господ Исус, като реалността на всеизгарянето, не направи нищо от Себе Си (Йоан 5:19), не извършваше Своето дело (4:34; 17:4), не говореше Своето слово (14:10, 24), правеше всичко не по Своята воля (5:30) и не търсеше Своята собствена слава (7:18); Той никога не беше разочарован, защото беше доволен само с Бог (Ис. 42:4; 50:4-5; 53:2а; вж. Йоан 4:13-14; 6:15; Марк 9:7-8):

- А. Животът на Господа беше Неговото дело, Неговото движение и Неговото служение; Неговото дело беше Неговият живот, а Неговото движение беше Неговото същество; при Него нямаше разлика между Неговият живот, Неговото дело, Неговото движение и Неговото служение; Господ Исус живееше Своето служение – вж. Лука 22:26-27; Йоан 10:10б; 1 Кор. 15:45б; 1 Йоан 5:16а; 2 Кор. 3:6; Фил. 1:25.
- Б. Господ Исус беше човек на молитвата; Той често отиваше на планината или се оттегляше на уединено място, за да се моли – Мат. 14:23; Марк 1:35; Лука 5:16; 6:12; 9:28.
- В. След чудото с нахранването на пет хиляди души, Той помоли учениците да Го оставят, за да може да има повече време да се моли насаме на Отца – Мат. 14:22-23:
  1. Застанал в позицията на човек (4:4), небесният Цар, като възлюбения Син на Отца (3:17), трябваше да се моли насаме на Своя Отец, който беше на небесата, за да може да бъде едно с Отца и Отца да бъде с Него във всичко, което правеше на земята за установяването на небесното царство.
  2. Той направи това не просто на едно пусто място, а на планината, оставяйки всички хора, дори учениците Си, за да може да бъде сам и да се свърже с Отца.
- Г. Тъй като беше човек на молитвата, който бе едно с Бога, Той никога не беше сам, защото Отец бе с Него; всеки момент Той виждаше лицето на Отца Си – Йоан 5:19; 16:32; Псалм 16:7-8; вж. 27:8.

IV. Когато пребъдваме в любовта, която е Самият Бог, любовта е „усъвършенствана в нас, за да имаме дръзновение в деня на съда, защото както е Той, така сме и ние в този свят“ (1 Йоан 4:17); Христос, като реалността на всеизгарянето, е живял в този свят живот на Бог като любов и сега е нашият живот, за да можем да живеем същия живот на любов в този свят и да бъдем същият като Него (3:14; 5:1; 2:6):

- А. Законът на Духа на живота в нашия дух е законът на Христос като законът на любовта (Рим. 8:2; Гал. 6:2); законът на любовта трябва да бъде материализирана от закона на Духа на живота, за да можем да носим бреметата един на друг; но ако сме изпълнени с гордост, няма да можем да носим бреметата на другите, защото се заблуждаваме, като мислим, че сме нещо, когато сме нищо (ст. 3).
- Б. Когато законът на любовта се активира в нас, ние автоматично и спонтанно ще бъдем пастири, които имат любящото и прощаващо сърце на нашия Бог Отец и пастируващия и търсещ дух на нашия Спасител Христос – Йоан 21:15-17; Лука 15:3-7.

- В. Когато законът на любовта се активира в нас, нашият труд в Господа е труд на любовта (1 Кор. 15:58; 1 Сол. 1:3), в който ние „подкрепяме слабите“ (Деян. 20:35) и „поддържаме слабите“ (1 Сол. 5:14); слабите се отнасят до онези, които са слаби в духа си, или в душата, или в тялото си, или са слаби във вярата си (Рим. 14:1; 15:1).
- Г. След Своето възкресение, Господ пастируваше Петър и му повери да пасе агънцата и овцете Му; това е, за да се съчетае апостолското служение с небесното служение на Христос, което да се погрижи за Божието стадо, църквата, което води до съграждането на Тялото Христово, което да завърши в Новия Йерусалим за осъществяването на вечната Божия икономика – Йоан 21:15-17.